

Monica Ramirez

Protocol 9

Copyright@ Monica Ramirez

Copyright@ TRITONIC 2019 pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor, nr. 5, București

email: editura@triton.ro

www.triton.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RAMIREZ, MONICA

Protocol 9 : roman / Monica Ramirez. - București : Tritonic Books, 2019

ISBN 978-606-749-407-5

821.135.1

Coperta: SILVIA FURNEA

Redactor: BOGDAN HRIB

Bun de tipar: martie 2019

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

MONICA RAMIREZ

PROTOCOL 9

SERIA EMMA MOSS

București, 2019

BAU Headquarters Quantico, Virginia

MIROSUL solventului plana ca un nor invizibil peste bancul de lucru. Emma pulveriză o cârpă albă din bumbac cu soluție Hoppes, o atașă cu grijă pe tija de curățare și-o introduce pe țeava Glock-ului 22. Când cârpa deveni de-un gri închis de la reziduurile de pulbere de carbon, o înlocui cu alta și-o luă de la capăt. Îi mersese bine la poligon, practicasese pe o țintă QIT-99 și scosese un scor de 96%, în ciuda faptului că nu mai exersase de peste o lună. Oricum, n-avea nevoie decât de 80% pentru a trece testul anual de calificare. Marea majoritate a timpului o petrecea în birou și în ultimul timp începuse să pună la îndoială decizia de-a părăsi funcția de specialist în lucrul cu victimele traficului de carne vie.

Emma Moss își petrecuse primii ani din cadrul FBI-ului în cadrul Special Victim Assistance Unit, departamentul pentru ajutorarea victimelor, optând apoi să treacă prin cursul de pregătire de la Quantico pentru a deveni agent special. Foștii ei colegi o crezuseră nebună să renunțe la un job extrem de bine poziționat pentru a o lua din nou de la capăt în ierarhia agenților speciali. Nu că le-ar fi cerut vreodată sfatul. *Impulsivă*, așa o caracterizase fostul său șef. *Brunetă cu ochi verzi și reci ca un afurisit de lac înghețat*, o caracteriza actualul șef.

Întinse mâna după peria subțire din sârmă și-o introduce cu grijă pe țeavă pentru a o scoate pe partea cealaltă. Apoi repetă mișcarea. Agentul de la masa din apropiere făcu același lucru, frecând cu frenezie ca și când ar fi spălat o sticlă. Zgomotul de metal pe metal o făcu să se înfioare, imaginându-și zgârieturile

fine produse de peria abrazivă în oțelul cilindrului, ceea ce în timp avea să afecteze precizia armei micron cu micron. Nu se mai deranja să-și informeze colegul în legătură cu acest aspect, din moment ce ultima oară îi răsese în nas. Nici nu prea avea cine știe ce relații apropiate cu noii colegi și asta-i convenea de minune. Reintroduse peria prin cilindrul îngust și-o scoase afară pe partea cealaltă. Mereu într-o singură direcție, aceeași cu cea a glonțului. Repetă operațiunea cu o cârpă curată din bumbac.

Nu încercase niciodată să explice cuiva obsesia ei de-a deveni agent special FBI. Nici că în adâncul sufletului visa ca la un moment dat să facă parte din elita celor mai buni dintre cei buni. Să-și petreacă viața luptând pentru ceva cu adevărat important. Lupta dintre bine și rău era la fel de valabilă ca întotdeauna, oamenii fiind capabili de atrocități inimaginabile. Viol. Crimă. Trafic de persoane. Omenirea se decima singură și asta nu era vreo noutate. Cei mari îi eliminau pe cei mici. Monștrii îi vânau pe cei blânzi. Și totuși, existau oameni care-și dedicau viețile acelei lupte inegale. Emma Moss își dorea din toată inima să se arunce cu toată ființa în luptă, chiar dacă asta însemna să privească în abis și să stăpânească întunericul. Problema era că după douăzeci și șapte de săptămâni de pregătire intensă la Quantico și doi ani de ucenicie în cadrul Behavioral Analysis Unit, se trezise că o încearcă din nou o mare și imensă dezamăgire. Oare pentru asta se pregătise atât de mult, o slujbă birocratică banală și zile întregi petrecute la birou? În timpul perioadei de antrenament de la Quantico, instructorii le zugrăviseră tablouri complet diferite. Pe de o parte, unii dintre ei îi informaseră că munca de agent special nu era ce știau ei din filme. Nu aveau să aibă parte zilnic de explozii și episoade tensionate de negociere a ostaticilor. De cele mai multe ori, agenții se ocupau cu hârțogăraia, aparițiile în instanță și un șir nesfârșit de întâlniri cu superiorii. Apoi alt instructor le descrisese misiuni absolut incredibile ce implicaseră răpiri, jafuri bancare și urmărituri cu împușcături pe autostradă.

Telefonul îi vibră în buzunar și Emma își dădu ochii peste cap la vederea numelui superiorului ei pe ecran. Probabil Joel Briggs dorea să-i comande din nou prânzul, se gândi cu un oftat exasperat.

— Burger cu de toate? Întrebă pe un ton plat, fără alte politețuri inutile. Ori poate de data asta îți ridici tu fundul de pe scaun și-mi iei și mie unul.

— Nu știi dacă e cel mai potrivit mod de-a răspunde atunci când te sună noul director adjunct al CIRG, făcu Joel referie la Critical Incident Response Group, brigada tactică din cadrul FBI-ului care se ocupa de incidentele majore.

— Ei, căcat.

— Dap.

— Tu vorbești serios?

— Foarte.

— Uau, felicitări, Joel! Sau ar trebui să spun, *domnule*? Ești *domnule* de-acum?

— Cred că da.

— Domnul CIRG, ca să vezi, râse Emma.

— Bun, și acum că am trecut peste mișto-ul de rigoare, țin să te anunț că n-am sunat pentru meniul de la prânz.

— Da, bine, lasă vrăjeala.

— Adică nu doar pentru prânz, chicoti Joel.

— Știam eu.

— Nu, serios, am ceva pentru tine. Ți-e clar că te iau după mine, nu te las să putrezești în biroul ăla infect. Și apropo de asta, Șeriful din Forest Grove ne-a cerut ajutorul pentru un caz mai delicat. O serie de crime, se pare că cea mai recentă victimă a fost îndesată în saci de gunoi și aruncată într-un tomberon din spatele unui Burger King. Dezmembrată, cu gâtul aproape tăiat... ceva fin. Șeriful crede că se confruntă cu un criminal în serie, presa l-a poreclit deja Măcelarul. Sunt pe punctul de-a completa o delegație de tip Protocol 9 pe numele tău, așa că zi-mi dacă ești interesată.

Protocol 9 era termentul folosit de Birou pentru unele dintre cele mai complicate cazuri.

— Faci mișto de mine?

— Nu, sunt cât se poate de serios. Am trimis deja un agent acolo și în asta constă de fapt marea problemă.

— Adică?

— Adică e genul de agent care dă dureri de cap directorilor noi. Face parte din garda veche și are senzația că e Iisus întors pe pământ. A rămas ancorat în anii optzeci, crede că încă-l vânează pe Ted Bundy, sau ceva de genul ăsta.

— Bundy a fost arestat în anii șaptezeci, mormăi Emma.

— Mă doare-n cur, știi ce vreau să spun. E genul de agent care refuză să lucreze cu alți agenți, întârzie mereu cu rapoartele în cazul în care se mai derajează cu ele și în general își aduce șefii la paroxism. Slack Galloway, sunt sigur că ai auzit de el.

Emma se încruntă, realizând că Joel n-o alesese pentru calitățile ei speciale de profiler, ci pe post de bonă pentru un agent rebel.

— Da, am auzit de el.

Cine n-a auzit? adăugă în gând. Își dresе vocea.

— Deci să înțeleg că trebuie să mă duc acolo și să... ce? Îți raportezi constatările mele?

— Exact, răsuflă Joel ușurat. Slack n-a mai comunicat cu noi de trei zile și habar n-avem ce se întâmplă. Nu te trimit doar pe post de bunicuță, se grăbi să adauge, parcă ghicindu-i gândurile. Adevărul e că sunt la fel de interesat de expertiza ta și bănuiesc că autoritățile locale vor aprecia ajutorul. Amândoi știm că ești cel mai bun profiler posibil pentru un astfel de caz. Tu ești cea care a rezolvat criza cu ostatici din Cedar Mill, ai salvat o grămadă de vieți.

Emma se încruntă.

— Idiotul s-a sinucis, n-am contribuit cu absolut nimic la asta.

— Bați câmpii. Ai prezis că asta va face în profilul tău și ne-ai sfătuit să stăm pe bară. Cine știe ce s-ar fi întâmplat dacă am fi trimis imediat o echipă de intervenție, nebunul ar fi putut începe să ucidă ostatici. Joel făcu o scurtă pauză. Nu vrei jobul ăsta?

— Ba da, spuse Emma pe un ton ceva mai entuziasmat. Normal că-l vreau.

— Perfect, atunci mâine dimineată pleci spre Forest Grove. În seara asta primești și dosarul complet cu toate datele disponibile până în prezent.

— Din câte știu eu, Slack e foarte tare. Nu știu dacă o să privească cu ochi buni faptul că i se desemnează o bonă.

— Tot talentul din lume e lipsit de valoare dacă nu reușești să te integrezi în echipă.

— Și totuși văd că i se permite.

— Da și nu. Are prieteni sus puși și politica de culise e bine mersi în FBI. Deocamdată e protejat. Deocamdată. Am de gând să schimb chestia asta în cazul în care nu ne mai putem înțelege cu el.

Emma nu era interesată de politici de culise. De fapt, le detesta din tot sufletul. Dar își ținu gura și-l lăsa să vorbească.

— Revenind, presa locală nu știe prea multe detalii, dar există un martor. O răpire nereușită. Rosalie Brayden, parcă o cheamă, a dat o declarație completă. Cu experiența ta în consilierea victimelor și-a martorilor, m-am gândit că ești cea mai în măsură să discuți cu ea. Aș începe de acolo și cu felul tău relaxat de-a fi, poate reușești să-l dai pe brazdă și pe agentul Galloway.

Emma pufni pe nas.

— Da, ce să zic, sunt un remediu universal. Mai ai și alte vorbe de duh?

— Nope, asta a fost tot.

Emma încheie convorbirea și se reîntoarce la lustruirea armei cu un zâmbet minuscul în colțul gurii. În timp ce Joel era un misogin încrezut, se înțelegeau destul de bine. Noua misiune era oricum un pas înainte față de rutina zilnică de la birou își spusese în sine ei, încercând să nu se entuziasmeze prea tare. Nu credea că e posibil să dea peste vreun caz major într-un orașel mic precum Forest Grove. Însă bătaile rapide ale inimii păreau s-o contrazică.

2

Forest Grove Portland, Oregon

PÂNĂ când sosi la Forest Grove, Emma citise deja dosarul de două ori. Toate cele trei victime fuseseră răpite, violate, ucise, dezmembrate și aruncate în locuri publice. Prima victimă, Madison Fowell, fusese găsită în parcare a unui patinoar în trei saci de gunoi din plastic negru. Fata de 24 de ani era din zona săracă a orașului și împărțea o locuință cu alte două fete. Toate trei lucrau la același club de striptease și se părea că nu se rezumau doar la dansul la bară. În ciuda faptului că Madison părăsise recent slujba de la club pentru a se înscrie la cursurile colegiului local, poliția bănuise inițial că uciderea ei fusese rezultatul acelui episod din viața ei. Presa începuse să speculeze ideea unui criminal în serie abia după cea de-a doua crimă. Autoritățile locale negaseră orice legătură între cele două fete. Cadavrul lui Zoey Peters, 23 de ani, fusese mutilat într-o manieră asemănătoare cu cel al lui Madison Fowell, confirmând astfel ipoteza unui ucigaș în serie. O lună mai târziu, o a treia fată pe nume Rosalie Brayden fusese răpită, dar reușise să scape. Poliția suspecta că bărbatul care o răpise le ucisese pe Madison și pe Zoey. Apoi, cu aproape o săptămână în urmă, fusese descoperit cadavrul dezmembrat al Sierrei Worth, tot în saci de gunoi, de data aceea în tomberonul pentru ulei folosit din spatele unui Burger King. Sierra, 27 de ani, absolvise Universitatea din Portland summa cum laude. Părinții ei locuiau în Forest Grove, tatăl fiind nevoit să facă naveta zilnic până în Portland, unde era profesor de limba și literatura engleză la Portland State

University. Sierra se deosebea de celelalte trei fete prin faptul că familia ei făcea parte din elita orașului. Fusesse o fată frumoasă și fotogenică, educată și cu un pedigree impecabil, adică exact genul de victimă pentru care presa făcea întotdeauna o pasiune. Într-adevăr, cea de-a treia victimă declanșase o furtună mediatică de proporții uriașe, moment în care autoritățile locale se recunoscuseră depășite de situație și apelasera la ajutorul FBI-ului.

Roțile mașinii trecură peste o cale ferată și adjunctul șerifului, Harvey Cleveland, un bărbat trecut de prima tinerețe cu păr cărunt ochi căprui închis și o burtică puțin cam mare după părerea doctorului indică o clădire dreptunghiulară din cărămidă. Structura era întunecată și părea părăsită, jumătate dintre ferestre părănd sparte.

— Fosta fabrică Brigham Shoelace, o lovitură majoră pentru economia locală după ce s-a închis. Probabil te întrebi de ce ai nevoie de o fabrică întreagă doar pentru a face șireturi, dar locul ăsta a fost odată coloana vertebrală a orașului.

Emma mârâi scurt în semn că înțelege. O altă clădire în paragină apărură în dreapta lor.

— Fosta fabrică de mașini de spălat, îi indică Cleveland cu tristețe. Toate locurile astea de muncă au zburat în China, de unde importăm toate porcăriile care te țin doar doi ani și trebuie să le înlocuiești cu altele.

Emma mârâi din nou.

— Părinții mei mi-au făcut cadou un prăjitor de pâine atunci când am plecat la colegiu, continuă Cleveland fără să pară deranjat de lipsa ei de interes. L-am folosit treizeci de ani înainte să încep să mă gândesc că poate ar cam fi cazul să-l schimb cu ceva care să arate din secolul ăsta, așa că m-am dus la Walmart și mi-am luat un Black and Decker. În opt luni s-a terminat cu el. M-aș fi întors la cel vechi, dar îl donasem deja la Sally Am. Chiar m-am dus să-l caut într-o zi...

Cleveland continuă să vorbească și Emma își încheșta maxilarul. Nu-și dorea decât să rămână singură cu dosarul și

gândurile ei. N-avea nevoie de pălăvrăgeală inutilă și comentarii puerile care să-i influențeze prima percepție a scenei crimei, pervertind-o într-un fel de bun comun. Din păcate, omul era un adevărat orator. Cel mai tare o îngrijora perspectiva de-a ajunge la locul unde fusese descoperit ultimul cadavru și în loc de liniște să aibă parte de păreri personale ale lui Cleveland. Era ultimul lucru pe care și-l dorea. În opinia ei, existau mai multe modalități de contaminare a scenei crimei și una dintre ele era prin vorbe. O văzuse nu doar o singură dată. Era suficient ca cineva să murmure *cred că soțul a făcut-o* pentru ca ideea să se întindă ca un virus în mințile celorlalți polițiști. Și pe baza dovezilor poate nu era o estimare greșită, mai ales la prima vedere, însă putea deveni o idee fixă indiferent de intențiile celor care-o lansau. Dintr-o dată, investigatorii căutau în mod special dovezi care să sprijine acea noțiune deja împământenită, excluzând tot ce nu se potrivea. De regulă, profilerii făceau eforturi mari pentru a menține puritatea propriilor evaluări și Emma dorea să studieze scena crimei fără a fi bruiată de opinii din afară. Motiv pentru care sărise peste toate părțile din dosar care înclinau spre analiză. Voia doar faptele. Plus că trebuia să ia pulsul locului înainte de-a se întâlni cu agentul Galloway. Între timp, realizează că Cleveland încetase să mai vorbească. Probabil tăcerea ei devenise o idee nepoliticoasă, așa că se forță să spună ceva.

— De cât timp lucrezi pentru departamentul șerifului?

— Aproape un sfert de secol. Și nu mă ascund să spun că n-am mai văzut niciodată așa ceva. De obicei avem câteva cazuri de incendii provocate, rar violuri și trafic ilegal de droguri. În ultimul deceniu n-am avut decât zece cazuri de crimă. Până acum, bineînțeles.

Emma își compuse o expresie mirată.

— Probabil de asta ne-ai și chemat.

— Absolut! Dacă ar fi după mine, aș transfera integral cazul FBI-ului. Crimele astea sunt... nici n-am cuvinte să le descriu. Cleveland își dezlipi ochii de la drum și-i aruncă o privire. Presupun că ai citit cartea.

— Cartea? arcui Emma o sprânceană.

— Scrisă de agentul Galloway. Instinctul ucigașului? Cleveland clătină din cap. Am împrumutat-o de la bibliotecă, mi s-a părut normal să-mi fac temele, ca să spun așa. Dar n-am putut, pur și simplu n-am putut s-o termin. E înfiorător de ce sunt capabili unii oameni.

Emma zâmbi politicos, gândindu-se că habar n-avea nici măcar a mia parte.

— Am avut coșmaruri în fiecare seară, continuă Cleveland. Nu-mi pot imagina ce-i în capul bolnavilor ăstora. Și nici nu vreau să știu.

Emma nu prea știa ce să spună.

— Ce părere ai? o întrebă Cleveland după câteva momente de tăcere.

— Despre cartea lui Galloway? E un fel de manual pentru munca de teren, am învățat foarte multe de la el, chiar dacă nu ne-am întâlnit niciodată.

— Niciodată? Cum e posibil?

— Amândoi facem parte din BAU, dar suntem în unități diferite și, oricum, agentul Galloway lucrează mai mult singur din câte am auzit.

— Oh, înseamnă că sunt pe lângă rău de tot... mă gândeam că sunteți înrudiți cumva.

— De ce-ai crede asta?

— Când i-am dus dosarul în camera de motel, am văzut o fotografie pe noptieră, o fată care semăna destul de mult cu tine. Mai tânără, desigur, dar m-am gândit...

— Fiica lui a murit anul trecut. Cancer.

— Îmi pare rău să aud asta, chiar am menționat fotografia și n-a spus nimic. Nu m-am gândit pe moment la altceva... sper să nu fi făcut vreo gafă ireparabilă.

Cleveland semnaliză și-o luă la stânga. Privind în josul dealului, Emma putea vedea reclama circulară Burger King deasupra acoperișurilor. Abia când intrară în parcare realizează că nu discutaseră deloc despre caz.

3

CLEVELAND parcă, dar nu opri motorul. Emma deschise portiera să coboare din mașină.

— Tu nu vii?

— O să rămân aici, dacă nu te deranjează. Chiar nu țin mortuș să mai văd locul încă o dată. Ca să fiu complet sincer cu tine, trec printr-o perioadă ceva mai dificilă cu tot sângele împrăștiat prin oraș și... restul. Cleveland ridică din umeri. Nu sunt prea mândru de asta, dar ăsta-i adevărul.

Din nou, Emma nu știe ce să spună, așa că înclină din cap și coborî din mașină. Razele soarelui se strecurau timide prin ramurile copacilor de deasupra. Mirosul burgerilor pe bandă rulantă plutea prin aer. Cam dezgustător. I se făcu puțin greață la ideea de carne tocată și cadavru însângerat în același loc. Se apropie de tomberon, încercând să-și golească mintea de gânduri. Banda galbenă cu care fusese izolată scena crimei tremura periodic în briza ușoară. Își imaginează groaza acelui coșmar de la miezul nopții ce implicase rămășițe umane din care se scurgeau sânge și grăsime. Emma închise ochii, vizualizând mental fotografiile cu cadavrul. Carnea era sfâșiată acolo unde fuseseră amputate mâinile și picioarele. Bustul prezenta paisprezece răni prin înjunghiere dacă-și amintea corect rezultatul autopsiei. Dacă era să se ia după incizia lungă și extrem de adâncă din zona gâtului, criminalul se aflase la doar un pas de-o decapitare totală. Oare asta fusese intenția lui? Poate. Emma se învârti în jurul perimetrului, făcând poze cu telefonul mobil din diferite unghiuri. Traficul reprezenta o sursă aproape constantă de zgomot de fundal, urcând și coborând în intensitate precum valurile pe o plajă pustie. În mod clar, nu era o locație izolată și criminalul n-o alesese la întâmplare.